ஸ்ரீ:

இந்நூலாசிரியராகிய

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைபவம்.

இவ்வாழ்வார், சோழநாட்டில் திருமங்கையாழ்வாருடைய மங்களாசாஸநம் பெற்ற ‘புள்ளம் பூதங்குடி’ என்னும் திவ்யதேசத்தின் அருகிலுள்ள திருமண்டங்குடி என்னும் திருப்பதியிலே கலியுகத்தில், இருநூற்றெண்பத்தொன்பதாவதான ப்ரபவஸம்வத்ஸரத்தில் மார்கழி மாதத்தில் க்ருஷ்ணபக்ஷசதுர்த்தசி கூடின செவ்வாய்க்கிழமையில் கேட்டை நக்ஷத்திரத்தில், வைஜயந்தி என்னும் வநமாலையின் அம்சமாய் வைதிகோத்தமரான ஒரு முன்குடுமி ப்ராஹ்மணருடைய திருக்குமாரராய்த் திருவவதரித்தார். ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கடாக்ஷத்தால் அவதரித்த அவ்வந்தணகுமாரர்க்குத் தந்தையார் விப்ரநாராயணர் என்று நாமகரணஞ்செய்து சௌளம் உபநயநம் முதலிய வைதிக ஸம்ஸ்காரங்களை உரியகாலங்களில் முறைப்படி செய்வித்து வேதசாஸ்த்ரங்களைப் பயிற்றுவிக்க, அவர் நான்மறைகளையும் ஆறுசாஸ்திரங்களையும் கசடறக்கற்று வல்லராய் அக்கல்விக்கு ஏற்பச் சுத்த ஸத்வகுணமே தலையெடுத்து ஞானவைராக்யங்கள் வளரப்பெற்றுத் தந்தைதாயர்க்கு மிக்க மகிழ்ச்சிதந்து வாழ்ந்துவந்தார். அப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீஸேனைமுதலியார் ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் எழுந்தருளி அவர்க்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு உரிய ஸமாச்ரயணம் முதலிய சடங்குகளைச் செய்து சென்றனர்.

அப்போது திருமந்திரார்த்தத்தை அறிந்த விப்ரநாராயணர் கருணைக்கடலான கமலைகேள்வனது குணாம்ருதத்திலே ஆழ்ந்த சிந்தையுடையராய் அதனால் இம்மையின்பத்தை இகழ்ந்து விவாஹத்தில் விருப்பமற்று ப்ரஹ்மசர்ய ஆச்ரமத்திலேயே நின்று திவ்யதேசங்களிற் சென்று எம்பெருமானை மங்களாசாஸநஞ்செய்யக்கருதி அவற்றில் முதலதான திருவரங்கம் பெரியகோயிலை அடைந்தார். அங்கு உபயகாவேரிமத்தியிலே சேஷசயநத்திலே “குடதிசை முடியைவைத்

துக் குணதிசைபாதம் நீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசை யிலங்கை நோக்கி"ப் பள்ளிகொண்டுள்ள பெருமானைச் சேவித்திருக்க, அப்பொழுது அந்த நம்பெருமாள் தம்முடைய வடிவழகினால் இவரைத் தம்பக்கல் மிகுந்த பக்தியுடையராம்படி செய்தருளினர்.

உடனே இவர் தமது வாணாள் வீணாகாதபடி அப்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவிரும்பி, பெரியாழ்வார்போலவே தாமும் பெருமானுக்குப் புஷ்பம் திருத்துழாய் ஸமர்ப்பிப்பதையே ஏற்ற கைங்கர்யமாகக் கடைப்பிடித்து, ஒரு திருநந்தவனத்தை அப்பதியிலே செழிப்பாக அமைத்து, காலந்தோறும் பலவகைப் பூமாலைகளையும் திருத்துழாய் நன்மாலையையும் கட்டிஎடுத்துக் கொண்டு தமது நிலைக்கு ஏற்ப ப்ராஹ்மணர் திருமாளிகைகளில் அக்ஷபிக்ஷை வாங்கி அமுதுசெய்து வந்தார்.

இங்ஙனமிருக்கையில் திருவரங்கத்துக்கு வடக்கிலுள்ள உத்தமர் கோயிலில் தேவமாதரம்சமாய்ப் பிறந்து மிகவும் அழகியான 'தேவதேவி' என்பாளொரு தாஸி, ஒருநாள் தோழிமாரோடும் தமக்கையோடும் உறையூருக்குச் சென்று, சோழராஜனது முன்னிலையில் ஆடல்பாடல்களை நிகழ்த்தி அவனை மோஹிப்பித்து அளவிறந்த செல்வத்தை அவனிடத்திற்பெற்று மிக்க கர்வத்தோடு மீண்டு வருகையில் இளைப்பாறுதற்பொருட்டு இவ்வாழ்வாருடைய பூம்பொழிலின் ஒருபுறத்திலே ஒரு மாத்தினடியில் இருந்து அச்சோலையின் சிறப்பை நாற்புறத்திலும் நன்றாக உற்று நோக்கி, அம்மலர்ச்சோலையைத் தனக்கு உரியபொருளாக்கி அதில் பூக்கொய்தும் புனல் விளையாடியும் பொழுதுபோக்கி மனமகிழ விரும்பி, அதற்கு உரியவனைக்கண்டு தன்வசப்படுத்த நினைத்து அங்கு உலாவிநின்றாள். நிற்கையில், ஒருபக்கத்தில் விப்ரநாராயணர் பளபளவென்ற திருப்பரிவட்டத்துடனும் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளுடனும் தாமரைமணி மாலை துளசிமணிமாலைகளுடனும் விளங்கி, பூஞ்செடிகளுக்குப் பாத்திகட்டுதலும் தண்ணீர் பாய்ச்சுதலும் செய்துகொண்டிருக்கக் கண்ணுற்றாள்.

உடனே அவள், அருகில்வந்து முன்னின்று அவரைத்தொழுது தனது தேஹஸௌந்தர்யத்தை அவர்க்குக்காட்டிச் சிலகுறிப்புச்செய்யவும் விஷயாந்தரங்களிற் குருடராகிய அவர் அவளைக்கண்ணெடுத்தும் பாராது திரஸ்கரித்துத் தமது கைங்கரியத்திற் கருத்தூன்றியிருந்தனர். அதுநோக்கித் தேவதேவி ஆச்சர்யமுற்று, தன் தமக்கையுடன் 'அரசர் முதலிய பலரையும் எளிதில் வசப்படுத்துகிற ரூபலாவண்யங்களிற் சிறந்த யான் சென்று எதிர்நிற்கவும் பாராதிருக்கின்ற இவன் பித்தனோ? பேடனோ? என்றுகூற, அதற்கு அவள் 'பித்தனுமல்லன், பேடனுமல்லன்; ஸ்வாமி கைங்கரியத்தில் ஊற்றமுற்ற மஹாவிரக்தன்; இவனை வசப்படுத்த உன்னாலாகாது' என்று சொன்னவளவிலே, வடிவழகில் இறுமாப்புடைய தேவதேவி 'இவனை நான் வசிகரியாமல் விடுவதில்லை' என்று உறுதிகூறுதலும், தமக்கை 'நீ அங்ஙனஞ் செய்தால் நான் உனக்கு ஆறுமாத காலம் அடியவளாவேன்' என்று சபதஞ்செய்ய, தங்கை 'நான் அங்ஙனஞ் செய்யேனாயின் ஆறுமாதம் உனக்குத் தொழுத்தையாவேன்' என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணினாள்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைபவம்.

பிறகு அவள், தன் ஆபரணங்களைக் கழற்றிக் கொடுத்துத் தோழியரோடு தமக்கையையும் அனுப்பிவிட்டுத் தனியே மெல்லியதொரு மசக்காவிச் சேலையை உடுத்து அவரை அடுத்துத் திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரிக்க, அவர் 'நீயார்? ஏன் இங்கு வந்தாய்?' என்றுகேட்க அதற்கு அவள் 'அடியேன் முற்பிறப்பில் செய்த தீவினையால் தாஸியாகப் பிறந்தவள்; அடியேனைத் தாய் அக்குலத்திற்கு உரிய தொழிலைக் கைக்கொள்ளும்படி நிர்ப்பந்திக்க, அதற்கு இசையாமல் அவளைத்துறந்து மஹாபாகவதரான தேவரீரது திருவடியைச் சரணமடைந்து உய்வு பெறநாடி வந்துற்றேன்; கருணைக்கடலான தேவரீர் அநாதையான அடியேனைக் காத்தருளவேணும்; செடிகளுக்கு நீர்பெய்தல், பூப்பறித்தல், மாலைகட்டுதல், தேவரீர் இல்லாத சமயங்களில் சோலையைப் பாதுகாத்தல் முதலிய பணிவிடைகளில் எதை நியமித்தாலும் செய்துவரக் காத்திருக்கிறேன்' என்று மிக்க வணக்கத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்தாள். அவர் அவளது கபடசித்தத்தை உணராமல் உடன்பட்டு, தாம் அமுதுசெய்து மிகுந்த ப்ரஸாதத்தைக் கொடுத்துவர, அவளும் அதனை வாங்கி உட்கொண்டு பாத்திகொத்துதல் நீர்பரிமாறுதல் முதலிய குற்றேவல்களைத் தவறாது மிக்க ஊக்கத்துடனே எப்பொழுதும் செய்துகொண்டு சோலையைச் செழுமையாக வளர்த்து அவர்க்குத் தன்னிடத்து நம்பிக்கை யுண்டாகும்படி நல்லவள்போல நடித்துவந்தாள்.

இப்படி பல மாதங்கள் கழிந்தபின் ஒருநாள் பெருமழை பொழிகின்ற பொழுது பர்ணசாலையிற் பிரவேசித்திருந்த அவ்வந்தணர், வெளியிலே அவள் நனைந்து வருந்துதலைப் பார்த்து இயற்கையான ஜீவகாருண்யத்தினால் உள்ளே வந்து நிற்கும்படி நியமிக்க, அதுவே வியாஜமாக அவள் அருகில்வந்து தனது மென்மொழிகளாலும் மேனிமினுக்கினாலும் மனதைக் கவர்ந்து அவரைத் தன் வசமாக்கிச் சிலகாலம் அவருடனே யிருந்து, பின்பு பொருளில்லாத அவரைப் பொருள்செய்யாது கைவிட்டுத் தன் வீட்டிற்குச்சென்று சேர்ந்தவளாகவே, இவர் அவள் பிரிவை ஆற்றாமல் அவளது வீட்டுவாயிலில்சென்று தியங்கினார்.

அவ்வளவிலே, பிராட்டி பெருமானை நோக்கி 'நமக்குப் பலகாலமாகப் பணிசெய்து வந்த விப்ரநாராயணன் அதனை முழுவதும் ஒழித்து ஒரு கணிகைக்குத் தொண்டுபூண்டு அவள் புறக்கணிக்கவும் மனந்திரும்பாது அவளில்லத்துப் புறக்கடை பற்றி ஏங்கி நிற்குமாறு தேவரீர் மாயைக்கு இலக்காக்கலாமோ? இதுவும் ஒரு திருவிளையாட்டு இருந்தபடி என்? இனி அவனை விரைவில் மீட்டு முன்போல ஆட்கொண்டு அந்தரங்க பக்தனாக்கியருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, திருமாலும் திருமகள் வார்த்தைக்கு இசைந்து தமது திருக்கோயிற் பாத்திரங்களுள் ஒரு ஸ்வர்ணபாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு மனிதவடிவம் பூண்டு விப்ரநாரயணர்க்குத் தெரியாமல் அந்த வேசியின் மனைக்கு எழுந்தருளி வாசற்கதவு திறக்கச்சொல்ல, அவள் உள்ளிருந்தபடியே 'யார் நீ? எங்கு வந்தாய்?' என்று கேட்க நம்பெருமாள் 'நான் அழகியமணவாள தாஸன், விப்ரநாராயணனனுப்ப வந்தேன்' என்று விளம்பியவளவில், தேவதேவி விரைந்துவந்து கதவைத்திறந்து 'வந்தகாரியம் என்ன?' என்று கேட்க, ஸ்ரீரங்கநாதன் தான் கொணர்ந்த பொற்கலத்தை அவள் கையிற்கொடுத்து 'இதனை விப்ரநாராயணர் உனக்கு வரவிடுத்தார்' என்று சொன்னவுடனே, அவள் அதிக ஆதரத்தோடு 'அவரை

உள்ளே வரச்சொல்லும்' என்று அநுமதி செய்தபின், அடியவர்க்கு எளியவனான எம்பெருமான் விப்ரநாராயணரிடம் வந்து 'தேவதேவி உம்மை உள்ளே வரச்சொன்னாள்' என்று சொல்லிச்சென்றார். அச்செவிக்கினிய செஞ்சொல்லைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவர் பிரிந்தவுயிரைப் பெற்றார்போல உள்ளங்குளிர்ந்து உடல்பூரித்து உள்ளேபோய்ச்சேர்ந்தார்.

அவ்விரவு கழிந்து பொழுதுவிடிந்தவாறே ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் திருக்காப்பு நீக்கியவளவில், பாத்திரங்களுள் சிறந்ததொரு பொன்வட்டிலைக் காணாமல் கோயில் பரிகாரத்தார் இராஜாங்கத்தார்க்கு அறிவிக்க, அவர்கள் உடனேவந்து களவு கண்டு பிடித்தற்பொருட்டு அர்ச்சகர் பரிசாரகர் முதலிய அந்தரங்க பரிஜநங்களைப் பிடித்துப் பலவாறு தண்டித்து வருத்தியும் ஒருவர்மீதும் குற்றங் காணப்படாமையால் ஆங்காங்கும் புலம் விசாரித்து வருகையில் தேவதேவியின் மாளிகையிலிருக்கின்றதென அவள்வீட்டு வேலைக்காரியொருத்தியால் அறிந்து, அங்குச்சென்று அதனைக்கண்டு அவ்வீட்டிலுள்ளார் யாவரையும் குற்றவாளிகளாக்கி அரசன் முன்னிலையிற் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள். அப்போது அரசன் தாஸியை நோக்கிப் 'பெருமாள் பாத்திரத்தை நீ கவரலாமோ?' என்று கேட்க, அவள் 'யான் இன்னாரென்று அறியேன்; அழகியமணவாள தாஸனென்பானொரு தூதன் மூலமாக விப்ரநாராயணன் எனக்கு இதனை வரவிட்டான்; இவ்வளவே யான் அறிவது' என்று உத்தரம் கூறினள். அதன்மேல் இராசன் விப்ரரை விசாரிக்க, அவரும் 'யான் ஒன்றும் அறியேன்; ஏழையான எனக்கு ஓர் ஏவலாளனும் இல்லை' என்றுசொல்ல, இங்ஙனம் இருதலை வாய்மொழியையுங் கேட்டபின் அரசன் ஆலோசித்து, களவாடிய பொருளை வாங்கியவர் செலுத்தவேண்டிய அபராதப்பொருளைக் கட்டும்படி வேசிக்கு விதித்து, அக்காணிக்கையையும் தங்கவட்டிலையும் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து, பொற்கள்வர்க்கு உரிய தண்டனையை ஆராய்ந்து விதிப்பதற்காக விப்ரநாராயணரைச் சிறையிலிட்டான்.

மீண்டும் ஒருகால் ஸ்ரீரங்கநாயகி 'இவ்வடியவனைத் தேவரீர் லீலைக்கு விஷயமாக்காமல் கிருபைக்குப் பாத்திரமாக்கி யருளவேண்டும்' என்று வேண்ட, பெருமாள் அதனை அங்கீகரித்து, அரசன் கனவிலே தாம் எழுந்தருளி 'தாஸியிடத்துக் காதல்கொண்ட இவ்வந்தணனுடைய கருமத்தைக் கழித்தற்பொருட்டு நாமே பொன்வட்டிலைக் கொண்டுபோய்த் தந்து இவனைத் தண்டிப்பித்தோம்: உண்மையில் இவன் கள்ளனல்லன்; பரிசுத்தனே' என்று தெரிவிக்க, அரசன் துயிலுணர்ந்தவுடனே கனாத்தோற்றத்தை மந்திரி முதலியோர்க்கு வியப்புடனே வெளியிட்டு விப்ரரை விடுவித்து உபசரித்து அனுப்பிவிட்டான்.

பிறவிப் பெருஞ்சிறையினின்றும் விடுபடுதற்கு ஒரு முற்குறியாகக் காவல் விடுபெற்ற பிராமணர் தம் துளவத்தொண்டு துறந்து வைதிக வொழுக்கமும் மறந்து பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மைமயக்கத்தில் ஆழ்ந்து இடங்கழியாளனாய் அலைந்து பரிபவப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து மிகவும் பச்சாத்தாபப்

பட்டுப் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளமுயன்று பெரியோர்களைச்சார்ந்து தமது தோஷங்களையெல்லாம் விடாது எடுத்து வாயாற்சொல்லி 'இவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தம் இன்னதென்று துணிந்து கூறியருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவர்கள் பல நூல்களை ஆராய்ந்து 'ஸகல பாபங்களும் பரிஹாரமாவதற்கு ஏற்ற ப்ராயச்சித்தம் பாகவதர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை உட்கொள்வதே' என்று உய்யுமாறுகூற, அங்ஙனமே அவர் அதனைப்பெற்றுப் பருகிப் பரிசுத்தராயினர்.

பின்பு அவர் முன்போலவே பகவத் பாகவதபக்தி தலையெடுத்து "ஆடிப் பாடி அரங்கவோ! என்றழைக்கும் தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில், கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னாவதே!" (பெருமாள் திருமொழி) என்று பலவாறாக அருளிச் செய்யப்பட்ட நூற்பொருளிலே நுழைந்த நெஞ்சமுடையாராய் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாததூளியாய் அவர்கட்குக் கீழ்ப்படிந்து அடிமைபூண்டு ஒழுகி, அதனால் தமக்கு அதுவே நிரூபகமாகத் 'தொண்டரடிப்பொடி' என்று திருநாமம் பெற்றனர்.

அப்பால் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருக்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் தத்துவஜ்ஞானமளித்துத் தனது பரம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் அர்ச்சை என்ற ஐவகை நிலையையும் தெளிவாக விளக்கியருள, அவர் அவற்றில் அர்ச்சாவதாரத்தில் மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு, அதிலும் எம்பெருமான் உகந்தருளின நிலங்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் திருவரங்கத்து நம்பெருமானையல்லது பிறிதொருபொருளை அறியாராய் அப்பிரானுக்கே தாம் உள்ளவளவும் துளவத்தொண்டுபூண்டு வாழ்ந்து தமது அநுபவத்தைப் பிரபந்த மூலமாகப் பிறர்க்குத் தெரிவிக்கக் கருதி, திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி என்ற திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்து உலகத்தாரை வாழ்வித்து நூற்றைந்து பிராயம் ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வாழ்ந்திருந்து அனந்தரம் நலமந்தமில்லதோர் நாட்டை அடைந்தார்.

தன்பால் அன்பால்நிறைந்த விப்ரநாராயணர் ராஜதண்டனையில் நின்று மீண்டு தொண்டரடிப்பொடியாரான செய்தியை அறிந்த தேவதேவி, தானும் உய்வுபெற உன்னித் தனது பொருளனைத்தையும் அரங்கனுக்கே உரியதாக்கி விட்டுப் பரம ஸாத்விகையாய், கோயிலிலே திருவலகிடுதல் மெழுகுதல் கோலமிடுதல் முதலிய அடிமைத்தொழில்களைச் சிலகாலஞ் செய்துகொண்டிருந்து, ஊழ்வினையொழித்து, தனது ஜன்மத்தை ஸபலமாக்கி முடிவில் நற்கதிநண்ணினள்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

"மன்னியசீர் மார்கழியிற் கேட்டையின்று மாநிலத்தீர்
என்னிதனுக் கேற்ற மெனிலுரைக்கேன்—துன்னுபுகழ்
மாமறையோன் தொண்ட ரடிப்பொடியாழ் வார்பிறப்பால்
நான்மறையோர் கொண்டாடும் நாள்."